

— Щомъ толкова настоявашъ, излѣзъ. Далечно не ходи. Ако видишъ, че нѣма работа, върни се на време. Когато изсвири фабриката, тука да бждешъ.

— Азъ знаа, дѣдо, бжди спокоенъ, толкова пжти сме ходили съ тебе!

Слави зави шалчето около врата си, надѣна ржкавицитѣ, сгъна чувалчето подъ мишница и изкочи навънъ. Дѣдо Стаменъ въздъхна и се отпусна въ леглото съ погледъ отправенъ къмъ опушения таванъ. Болката въ колѣното го мжчеше, но имаше друга по-голѣма болка. Слави . . . той поотрасна, но е още слабъ за работа. А вънъ е студено, кално . . . Ето сега се скита изъ улицитѣ, мръзне. Не дай Боже да се простуди. Кой знае, какво може да се случи . . .

Дѣдо Стаменъ тревожно се обърна въ леглото. Ами ако наистина се случи нѣщо? Тревогата нахлу въ душата му. Трѣбва да отиде да потърси момчето. Той се приготи набързо, облѣче извехтѣлия си шинелъ, но едва пристжпи къмъ вратата и мжчителна болка го принуди да се върне назадъ. Не можеше дори на стола да седи. Дѣдо Стаменъ безпомощно се изпъна въ леглото и зачака. Бавно и мжчително минаваха часоветѣ. Щомъ изсвири фабричната свирка за обѣдъ, Слави ще си дойде. Ето сега . . . не, още малко, може би следъ половина часъ.

Старецътъ се повдигаше отъ възглавницата, напрѣгаше слухъ да не би да пропусне сигнала. Колко време бѣше лежалъ така, той не можеше да каже. Най-после далеченъ глухъ вой нахлу въ затоплената стая, блъсна сѣкашъ сърдцето на дѣда Стамена и той цѣлъ потрепера. Слави ще си дойде, следъ малко ще бжде тукъ!